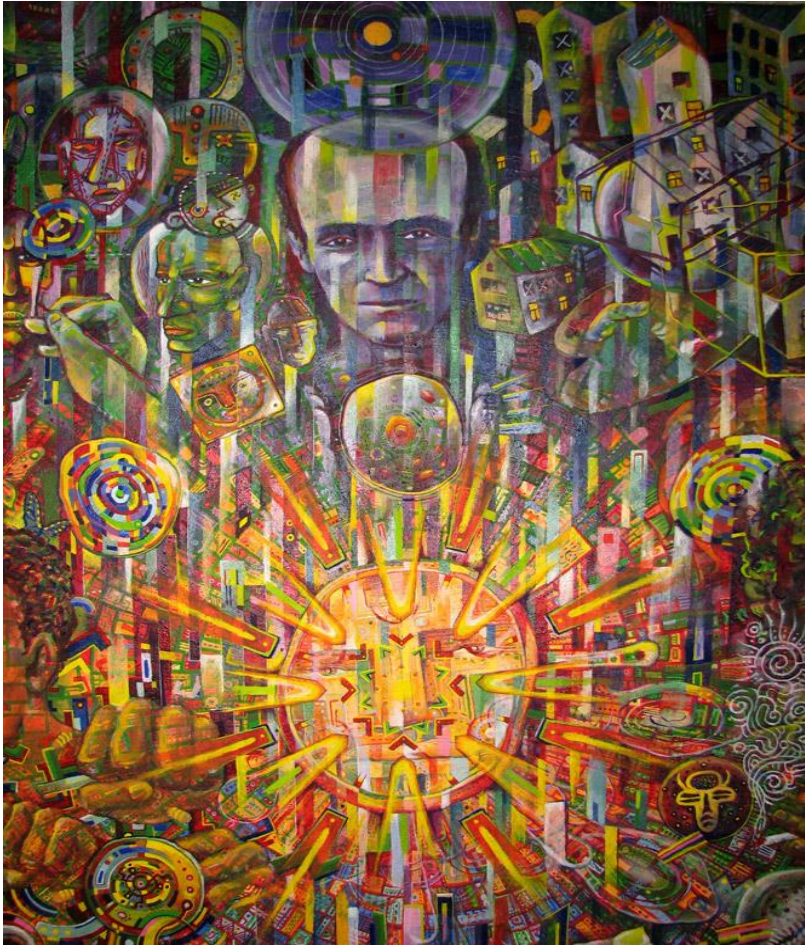

DE TE FABULA
NARRATUR
KOMMUNISTA KIADÓ
BUDAPEST- BÉCS 2023

A kiadó fellevezetője Bordiga szövege elé

Amadeo Bordiga

Jaliscóban nem létezik halálfélelem

A szöveg radikalizmusa ellenére problematikus - nem beszél arról, hogy a halál a magántulajdon civilizációjában az elmúlás győzelmét jelenti, a dolgok befejezetlenségével, lezáratlanságával egyetemben, minden teológiai fenyegetettség nélkül is. *A halottak sem lesznek biztonságban, ha az ellenség győz, és ez az ellenség nem szűnt meg győzni" (W. Benjamin).* Az érzelmi hiányt, annak maró jelenlétét sem domborítja ki Bordiga, megelégszik azzal, hogy megtámadja a ma uralkodó személyiségcentrikus felfogást, amikor azt írja: „Az ízléstelen modern individualizmus csak otromba csodálkozásba képes esni, ha még ebben a halovány szövegben is az olvasható, hogy a sírköveken nincsen felirat, és hogy a halottaknak, akiket senki sem gyászol, ételeket készítenek”. De az osztálytársadalom halottjai elmúlásukban sem egyenlőek, senkit nem lehet helyettesíteni egyfajta nyers automatikus érzéketlen antiindividualizmussal. Hozzunk csak fel bátran mozgalmi példát, hisz pl. egy elvtárs halálával a forradalmi potencia is csökken. Avagy tizenkettő egy tucat alapján, ha meghal egy munkásosztálybeli gyerek, úgyis ott a többi? És akkor még nem beszéltünk hozzátartozóink elvesztéséről, ami

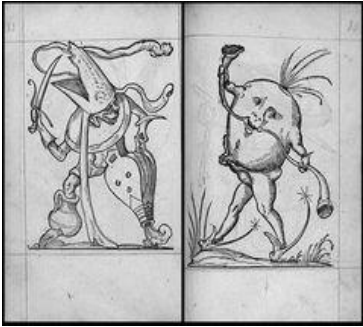
tökés társadalom, világbordély, és börtön szocializációján túl is felmutathat traumatikus hiány jeleket.

A szeretett személy, a másik hiánya (fizikai megsemmisülése és az érzelmi űr, amit maga után hagy!) nem kapcsolható a keresztény vallás túlvilági vágóhídjához egy az egyben. A szöveg eleven része természetesen a vallásos túlvilági büntetési magatartás és világkép megtámadása, azáltal, hogy elutasítja a halálfélelemmel évezredekig terrorizált társadalomfelfogást, amely a túlvilági boldogság illúziójával takargatta és takargatja az evilági kizsákmányolást, rablást, megalázást, a munkásosztálybeliek kifosztottságát.

Bordiga egy mexikói törzs, a taraszok által fenntartott, megélt pozitív példát ragad ki, amely nem tapad a kapitalizmus magántulajdonának civilizációjához és amelynek gyökerei az állítólagos őskommunizmushoz nyúlnak vissza. Az egészzet folyamatában összeköti az eljövendő kommunizmussal, amelyben az egyénnek és sorsának a nemmel való azonossága vissza lesz hódítva, miután az emberiségen belül minden határ és szétválasztás, mint család, rassz és nemzet megszűnt. E győzelem után

végetér minden félelem a személyes haláltól; és csak ekkor szűnik meg az elevenek és holtak bármiféle kultusza, mivel a társadalom először szervezte meg magát a jólét, az öröm illetve a fájdalomnak, a panasznak és az áldozatnak racionális minimumra csökkentése alapján, és fosztotta meg a nemzedékek harmonikus egymásrakövetkezését - ami a nem prosperitásának természetes feltétele - bármilyen rejtélyes és félelmetes jellegétől.”

Számunkra mindez korántsem unszimpatikus, ellenséges, de mi, akik a centrumban élünk, vegetálunk, számunkra a halál kérdése és problémája sok szempontból másképp vetődik fel, egy olyan osztálytársadalom ketrecében „ahol az élet nem él” és amelyben a keresztény maszturbáció szabja meg „az élet utáni sorsunkat is”. Egy olyan katasztrófális földi pokol (és ez az egyetlen egyetemes pokol!) társadalmában szédelgünk, vagyunk, létezőnk kiszolgáltatottan, mint a kapitalizmus, amellyel szemben harcolnunk kell, míg az él, zabál, gyilkol, pusztít - a valódi pokol mindenhatóságát érvényesítve. Számunkra a kommunizmusért való harc a halál elleni harcot is képezi,

minden értelemben és oldalúan, túl nyúlva a Bordiga által elmondottakon.

Ezért itt pozitívan, de nyilván idealizmusukat kritikusán kezelve utalunk az oroszországi kommunista –anarchista biokozmikusok utópiájára, amely az emberi faj antropológiai – társadalmi – biológiai fejlődésével arányban az élet fizikai értelemben vett halhatlanságát manifesztálja (teszi meg céljának). Hiszen a halál mégiscsak passzivitás - ha az öröm passzivitása is (ahogyan a fentebb leírt adott törzsi kultúrában is) és bizony mondjuk néktek, nem a nyomorúságos élethez kell ragaszkodni, hanem az élet kreatív kiteljesedéshez. A mindenséghez mérd magad, „kollektív-individuum,, egyetemességhez, amely a kommunizmusba torkol és általa kiteljesedik.

De te Fabula Narratur 2023 nyara

Amadeo Bordiga:

Jaliscoóban nem létezik halálfélelem

„Mexikóban, Patzcuaro tavában helyezkedik el Jalisco kis szigete”.

2350 méteres magasságban bámulatos táj kínálja magát a látogatóknak: nyugodt víz, szétdarabolt hegyek, ég, amely olyan közelről sugároz, hogy szinte kézzel meg lehetne érinteni. A taraszkok, egy Büszke indián rassz utódai a spanyol hódítók ellen harcoltak. Vereséget szenvedtek és átvették a betolakodók keresztény vallását; de az általuk tisztelt szentek megőrizték a Nap, a Víz, a Tűz és a Hold régi istenségeinek vonásait. A taraszkok ügyesek a bőrmegmunkálásban, afafaragásban, az agyagozásban és a gyapjuszövésben - és halászokként is. Ha bevonják sajátosan kialakított, óriáspillangóra emlékeztető hálóikat, azok mindig telis-televannak hallal. De bármilyen dolgosak is legyenek, a taraszkok még nagyon primitívek. Valójában az életet átmeneti állapotnak tekintik, rövid pillanatnak, melyen át kell jutni, hogy elérhessék a halál boldogságát. A halál már nem elkerülhetetlen végzet; ellenkezőleg, értéknek, az egyetlen valóban felbecsülhetetlen értéknek tekintik. Ez az alapja annak, miért nem gyásznap a „Halottak napja” Jalisco lakói számára. Korán reggel ünneplés kezdődik. A házakat feldíszítik, és a szentek képeit csipkével és papírvirágokkal ékesítik. A halottak kiállítottportréit számtalan gyertya világítja meg. Az

asszonyok elkészítik a halott rokonok kedvenc ételeit, hogy azok örülhessenek, ha az elevenek meglátogatják őket.;

A templom mögötti temetőben feldíszítik a sírokat, melyeken legtöbbször nincs név. Jaliscóban nincsenek sírfeliratok! De ez nem jelenti azt, hogy a halottak feledésbe merülnek. A temetőből a faluba vezető utat viráglevelekket borítják, hogy a holtak könnyen megtalálják a hazavezető utat. A „Halottak napján” Jalisco asszonyai kicsinosítják magukat. Megfésülik hosszú, sötét copfjaikat és ezüstékszereket vesznek fel. A viselet egy szélesen redőzött hosszú, vörös, feketével körbeszegett szoknyából áll. A felvarrt blúz eltűnik a „reboso” alatt, amely elfedi a fejet és a vállat, és amelyből gyakran kinéz az újszülött apró feje. Éjfél körül az asszonyok valamennyien a temetőhöz mennek és letérdelnek, hogy imádkozzanak szeretett halottaikhoz. Gyertyákat gyűjtenek: a nagyokat a felnőttek emlékére, a kicsiket pedig azoknak, akik ezt a „siralomvölgyet” már korán elhagyták. Aztán átadják magukat a meditációnak, amelyet lassacskán szavakkal kísérek. így egy litánia kezdődik, amely nem hangzik gyászosan, hanem az élők és a holtak összetartozását fejezi ki.

Eközben a faluban hátramaradt férfiak összegyűlnek a templom közelében, ahol egy fekete oltár van felépítve - azoknak a halottaknak van szentelve, akiknek már nincs senkijük, aki imádkozhatna értük. Hajnali szürkületkor hazatérnek, míg asszonyaik, akik egész éjjel a temetőben virrasztottak, félig elbújva „rebosoikban”

misére mennek. Így zajlik le Jaliscóban a „Halottak napja”. A falu lakóinak arcán nem gyász látható, hanem szereteteik látogatásának örömteli várása. -

Ezt a cikket eredeti címével együtt szó szerint vettük át egy olasz gyermekfolyóiratból. Egyike ez az USA-amerikai kultúra számtalan felmelegített tákolmányának, melyeket az egyik újságból vagy folyóiratból a másikba vettek át, aminek során a firkászok semmi egyébre nem ügyeltek, csupán a lehető legnagyobb hatásra. Az x-edik plagizátor még azt a mély jelentést sem ismerte fel, amelyet ez a cikk - bármilyen konformista is a formája - magában rejt.

Ennélfogva a nemes mexikói népek, akik a spanyol hódítók könyörtelen terrorja alatt áttértek a katolicizmusra, azt bizonyítanák, hogy „primitívek” maradtak, mert a halállal szemben sem félelmet, sem utálatot nem mutatnak.

Ezzel szemben ezek a néptörzsek egy, az akkori és a mai keresztények számára is érthetetlen civilizációnak voltak az örökösei, amely az őskommunizmusig nyúlik vissza. Az ízléstelen modern individualizmus csak otromba csodálkozásba képes esni, ha még ebben a halovány szövegben is az olvasható, hogy a sírköveken nincsen felirat, és hogy a halottaknak, akiket senki sem gyászol, ételeket készítenek. Nem azért nem „ismeretlen halottak”, mert egy üres és elcsépelet demagógia ezt mondja, hanem egy olyan élet hatalmas egyszerűsége miatt, amely a nem

élete és a nemért való élet, amely örökös, mint a természet, és nem mint ostoba, a „túloldalon” körbekóborló lelkek csapata, és amely fejlődése számára hasznosítja a halottak, az élők és a meg nem születettek tapasztalatait - egy történelmi egymásutánban, amelynek menete az anyagi ciklus minden egy pillanatában nem gyász, hanem öröm.

Ezek a szokások még szimbolikájukban is nemesebbek, mint a mieink: pl. a nők, akik a halottak számára csinosítják ki magukat, és nem a pénzeszsákok számára az élők alatt, mint a kapitalista kloákában, amelyben valamennyien elmerültünk.

Az, hogy a borzalmas katolikus szentek burka alatt még él a nem embertelen istenségek - mint a Nap - ősrégi formája, emlékeztet az inkacivilizációtól hozzánk eljutott (bármennyire is eltorzított) ismeretekre, amelyet Marx megcsodált. Bár feláldozták egy embervér után vágyódó napnak az ifjú generáció legszebb példányait, az inkák nem voltak primitívek és kegyetlenek; ezek a közösségek inkább az életfolyamot intuitíve az energiában ismerték fel, amely egy és ugyanaz marad, mikor a Napból elárasztja a bolygókat és amikor, az élő ember ereiben folyva, egység és szerelem lesz az egyesült nemben; egy olyan nemben, amely - mígcsak bele nem esik a személyes lélek babonájába annak jámbor tartozik-követel mérlegével (a monetáris megvásárolhatóság felépítményével) - nem retteg a halállal szemben és tudja, hogy az egyes ember halála

örömhimnusz és az emberiség életéhez való gyümölcsöző hozzájárulás lehet.

A természetes őskommunizmusban (még ha az emberiség a hordára korlátozódott is) az egyénnek nem volt célja, hogy javakat ragadjon el a legközelebbitől; inkább arra volt kész, hogy bármilyen félelem nélkül feláldozza magát a nagy phratría túléléséért. Nagyon bárgyú az a legenda, amely ezt a formát egy vérszomjas isten által keltett rémületre vezeti vissza.

A csere, a pénz és az osztályok formájában eltűnik a nem továbbélésének értelme a megtakarított garasok fennmaradásának elkorcsosult értelme javára, amelynek kifejeződése a lélek halhatatlansága, amely boldogságát a természetén kívül „Uzsora” istennel szerződésileg megköti. Éppen azokban a társadalmakban, amelyek úgy vélik, hogy a barbárságot felváltották a civilizációval, retteg az ember a személyes haláltól és borul térdre a múmiák előtt - még a förtelmes történettel rendelkező moszkvai mauzóleumok előtt is.

A kommunizmusban - ami tudományos bizonyosság, bár még nem valósult meg - az egyénnek és sorsának a nemmel való azonossága vissza lesz hódítva, miután az emberiségen belül minden határ és szétválasztás mint család, rassz és nemzet megszűnt. E győzelem után végetér minden félelem a személyes haláltól; és csak ekkor szűnik meg az elevenek és holtak bármiféle kultusza, mivel a társadalom először

szervezte meg magát a jólét, az öröm illetve a fájdalomnak, a panasznak és az áldozatnak racionális minimumra csökkentése alapján, és fosztotta meg a nemzedékek harmonikus egymásrakövetkezését - ami a nem prosperitásának természetes feltétele - bármilyen rejtélyes és félelmetes jellegétől.

1961.

Függelék

Mit közvetít nekünk a polgári keresztény világkép?

„Olyan népre van szükség, amelynél a forrongó szenvedélyeket és a világi mohóságot féken tartja a hit, a remény és a szeretet; olyan népre, amely ezt a földi létet zarándoklatnak tekinti és a másvilágot tartja igazi hazájának; olyan népre, amely megtanulta, hogy keresztény heroizmussal örülni tudjon szegénységének és szenvedéseinek; olyan népre, amely Jézus Krisztus minden elnyomottak őseit, keresztjében pedig az egyetemes megváltás eszközét imádja. Ha ilyen népünk lenne, a szocializmust nemcsak, hogy könnyűszerrel le lehetne győzni, de még a gondolata sem merülhetne fel.”

Hogyan viszonyul a kreatív bacchanália a halálhoz ?

„Mihail Bahtyin: Francois Rabelais művészete, a középkor és a reneszánsz népi kultúra könyvében kitér a nevetés és a halál összekapcsolására, amely különösen jellemző Rabelais képalkotó módszerére (lásd a Gargantua és Pantagruel című regény). Azokról, akik az örömben és a nevetésben haltak bele című fejezetének elemzését, „A halál

Rabelais regényében, akárcsak a könyv népi forrásaiban, ambivalens kép, ezért minden további nélkül lehet vidám is. A halál ábrázolása, miközben egy adott (egyedi) test halálát jeleníti meg, egyben megragadja egy másik, születőben lévő, fiatal test csücskét is (s ehhez nem szükséges, hogy az ábrázolás közvetlenül mutassa és megnevezze az utóbbit: a halál megjelenítése közvetve amúgy is tartalmazza). Ahol halál van, ott születés, helycsere, megújulás is van. Ugyanilyen ambivalens a születés képe is...” A nevetés a karneváli világkép összefüggésében nem az egyén, hanem az egyénben lakozó halál kinevetése; a bezárkózásnak, a véglegessé válásnak, a megmerevedésnek mint a halál egyéneken vett hatalmának a lerombolása, s ezáltal újjászülő, feltámasztó nevetés. A karneváli halál és a karneváli sírbatétel ennyiben a halál halála - az élet győzelme, az újjászületés, a feltámasztás - ősi mítoszát, a metamorfózis mítoszát valósítja meg. A temetés így végső soron a halál - e „vidám mumus” - temetésévé: karneváli temetéssé válik.”

És nem maradhat ki az anarchista biokozmikus sem....

„A halál lealacsonyítja az embert és lealacsonyítja az emberi jellemet: az élettől való félelem bátortalanságot, aljasságot, hamisságot és torzulást szül. A halál felelős a társadalmi igazságtalanság, a szörnyű magántulajdon, valamint az egyének, nemzetiségek és osztályok közötti ellentétek mélyülő gyökereiért is. Ez az időbeli korlátozás – a halál – az egyén és a társadalom szellemi és anyagi összeomlásának ősrégi alapját jelenti.”

**Terjeszti Gondolkodó Autonóm Antikvárium Bp –
Gólya Presszó - 1012 Orczy út 46-48., Budapest,
Hungary**

Nyitva: hétfőtől-csütörtökig 16 :30 tól 19:30-ig

[gondolkodo.mypressonline.com /](http://gondolkodo.mypressonline.com/)

DE TE FABULA NARRATUR

e-mail : gondolkodoautonom@gmail.com

detefabulanarraturkiado.wordpress.com/

facebook: De Te Fabula Narratur